

Baudolino

Umberto Eco

Baudolino sabia que una bona relíquia podia canviar el destí d'una ciutat, fer-la esdevenir meta de pelegrinatge ininterromput, transformar una parròquia en un santuari. A qui podien interessar els Mags? Li va venir al pensament Rainaldo: li havien donat l'arquebisbat de Colònia, però encara hi havia d'anar per ser-ne consagrat oficialment. Entrar a la pròpia catedral portant al darrere els Mags hauria estat un gran cop. Rainaldo buscava símbols del poder imperial? Vet aquí que tenia a mà no un sinó tres reis que havien estat a la vegada sacerdots. Va preguntar al capellà si podia veure els cossos. El capellà li va demanar que l'ajudés, perquè calia fer rodar la tapa del sarcòfag fins que no hagués destapat el reliquiari on eren custodiats els cossos. Va ser una feinada, però valia la pena. Oh meravella: els cossos dels tres Reis semblaven encara vius, encara que la pell s'havia ressecat i apergaminat. Però no s'havia enfosquit, tal com passa amb els cossos momificats. Dos dels Mags tenien encara un rostre quasi lacti, un amb una gran barba blanca que li baixava fins al pit, encara íntegra, tot i que endurida, que semblava sucre filat; l'altre no tenia barba. El tercer era del color de l'eben, no a causa del temps, sinó perquè ja devia ser fosc tamé en vida: semblava una estàtua de fusta, i fins i tot tenia com una clivella damunt la galta esquerra. Duia una barba curta i dos llavis carnosos que s'aixecaven i deixaven veure dues úniques dents, feréstegues i càndides. Tots tres tenien els ulls esbatanats, grossos i atònits, amb una nineta lluent com el vidre. Estaven embolcallats amb tres capes, una de blanca, una altra de verda i la tercera de color de porpra, i de les capes en sortien tres pantalons, a l'estil dels bàrbars, però de domàs pur i brodats amb fileres de perles. Baudolino va tornar de pressa cap als campaments imperials, i va córrer a parlar amb Rainaldo. El canceller va entendre de seguida com n'era de valuosa la descoberta de Baudolino, i va dir: - Cal que ho fem tot d'amagat, i aviat. No ens en podem endur tot el reliquiari, es veu massa. Si algú altre de per aquí s'adona del que has trobat, no dubtarà a prendre'ns-ho, per emportar-s'ho a la seva ciutat. Faré preparar tres taüts de fusta, i durant la nit els portarem fora muralla, dient que són els cossos de tres amics valerosos caiguts durant el setge. Ho fareu només tu, el Poeta i un criat meu. Després els deixarem on els hem posat, sense pressa. Abans que me'ls pugui endur a Colònia cal que hi hagi testimoniatges verídics de l'origen de la relíquia i dels tres Mags mateixos. Demà te'n tornaràs cap a París, on coneixes persones sàvies, i troba tot el que puguis sobre la seva història. Durant la nit els tres reis havien estat transportats a una cripta de l'església de Sant Jordi, fora muralla. Rainaldo havia volgut veure'ls, i havia esclatat en una sèrie de renecs indignes d'un arquebisbe: - Amb pantalons? I amb aquest barret que sembla el d'un joglar? - Senyor Rainaldo, és evident que és així com vestien en aquella època els savis d'Orient. Fa molts anys vaig ser a Ravenna i vaig veure un mosaic on damunt el vestit de l'emperadriu Teodora hi havia representats els tres Mags si fa no fa d'aquesta manera.

Umberto Eco, *Baudolino*. Barcelona: Destino, 2001. Cap. 10 pp. 113-115.

Traduït per Carme Arenas Noguera